

Révész István

Kairó

Elvonult előttem a világ dicsősége,
Csillagok, emberek, s városok jöttek.
Köztük a napfényes földrészt metropolisza,
Ki az emberiség bölcsőjét is hordozta.

Egy titokzatos, szép város jött elébem,
Ki bíbor rózsák között, finom fátyolban ékeskedett.
Fény volt csillogása, bája, s szépsége elragadott,
S mint kék szalag, a Nílus szeretete, szerelme övezte.

Amint elvonult előttem, Zaffa tánca libegett,
Történelmét, s ékszereit is bemutatta nekem.
A homok, mely övezte, a kísérete, és a dísz is,
Mind arannyá változott körülötte, körülöttem is.

Piramisok dicsősége, köztük a Szfinx ereje,
Fáraók, s királyok emlékeivel büszkélkedett.
Bemutatta nekem ékszerét, s szigeteit is e báj,
Amiként a tengerek és a sivatagok ölelik át.

Bemutatta nekem szent helyeit is,
Hol hitéről, sőt életéről is bizonyít.
Allah nevét, a mindenség urát dicsőíti ott,
Nemzetek, s földrészeknek bizonyosága ő.

Amikor kérdeztem, mi a neved felséges,
Hiszen szeretetet, tiszteletet érdemelsz.
Különleges hang csengett az én fülemben,
Ugyanis azt mondta, Kairó az én nevem.

Elvonult előttem a világ dicsősége,
Csillagok, emberek, s városok jöttek.
Köztük, tán Kairó volt a legszebb,
Azt hiszem, e szép várost örökké dicsőítem.

2011. március 07.